

Ya
3330

h.

A

M

P

h. 76, 44.

DE RECTORIBVS SCHOLAE NOSTRAE CRVCIANAE
PRIMA VICE SCRIBIT

ET VT

ACTVM VALEDICTORIVM

SEPTEM IUVENVM SPEM NON LEVEM PRAE SE FERENTIVM

AVT CERTO POLLICENTIVM

D. IIII. MAII A. R. S. cD Io CCLXX

HORA II. POMERIDIANA AVDITA

MAGNIFICVS EPHORVS PRAECELLENTISSIMVS
AMPLISSIMVSQVE REIPUBLICAE DRESDENSIS
SENATVS SVMMÆ REVERENDI ECCLESIAE
MINISTRI

NEC NON OMNES

PATRONI FAVTORES ATQVE AMICI
SCHOLAE NOSTRAE PIE DEVENERANDI
ATQVE HONORATISSIMI

BENEVOLE PRAESENTIA SVA CONDECORARE

VELINT

OMNI OPERA ROGAT ET HONORIFICIS
VERBIS INVITAT

DANIEL TRAVGOTT MÜLLER

RECTOR SCHOLAE CRVCIANAE.

DRESDAE

TYPIS HARFETERIANAE VIDVAE.

Ya
3330

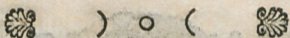

Quaedam de Schola, quae hic Dresdae florere, Cruciana, duobus abhinc annis, me in medium protulisse, et simul Virorum, qui in ea docuerunt, et nomina et quamdam notitiam aliquando colligendi, et ad tempora nostra deducendi aliquo modo indicasse consilium *a*), probe memor; atque nonnullis, et scholis et earum historiae fauentibus Viris hoc institutum non displicuisse edoctus: nunc consilium istud persequi, et potissimum historiam Rectorum huius scholae pertexere, e variis libris colligere, et ad nostram usque aetatem continuare, apud animum constitui meum. Noui quidem, et ipse loco mox allegato indicaui, me huius historiae principia auspicari nec posse, nec debere, sed vestigia Virorum hac de re meritisimorum esse premenda. Quis vero operi inchoato et prope absoluto tanquam fastidium imponere vetat? Quis, quo minus res vndique exquisitas comportes, nonnullisque quasi symbolis augeas, impedit? Licet itaque Pandectas nostras, quae inscribuntur, scholasti-

a 2

a) In Indice Pleniore scriptorum typis excusorum et ad Histor. Eccles. Dresd. pertinentium, P. II. p. 9 sq.

laticas, licet *Io. Bohemium b)*, licet *Io. August. Egenolfum c)*, licet *Ludovicum d)*, et licet denique *Celeb. Biedermannum e)* seriem Re-
 ctorum aliorumque scholae nostrae Praeceptorum exhibuisse, iamiam
 sim fassus, et adhuc libere fatear: meum tamen consilium vel ideo
 non reiiciendum esse autumo, quia Pandectis nostris varia a *Schoett-*
genio, cuius fama magna nunquam est peritura, et non pauca, quae
 in lucem proferantur, omnino digna, sunt adiecta; quia praeterea
 PATRONI *PerIllustris* et pie *Deuenerandi* insignis munificentia
 me variis huc pertinentibus instruxit; et quia denique dispersa hic
 collecta, et ad hocce tempus perducta, legere, nemini ingratum
 fore, meo iure arbitror.

Extra oleas me non vagaturum esse plane confido, si, quae
Schoettgenius, cuius nomen semper in deliciis schola habebit nostra,
 de Rectoribus eiusdem ante tempora Reformationis exposuit *f)*,
 integra huc transcripserim, quia hoc scriptum scholasticum Viri
 Litteratissimi idem, quod pleraque eiusmodi scripta habere solent,
 habuit fatum, vt nempe propter exiguam molem abiiciantur, cum
 aliis commisceantur, et sic a posteris fere non conspiciantur aut certe
 non, nisi summa adhibita opera, inueniantur. Quia vero *God. Imm.*
Grundigii, de historia patria insigniter Meriti mihiq; Amicissimi,
 labor otium mihi fecit *g)*, hocque scriptum obliuioni eripuit *h)*:
 non, nisi paucula, apprime huc facientia hic inseram. Quinam
 igitur huius scholae ante sacrorum repurgationem fuerint Rectores
 siue

b) Progr. quo nomina Collegarum Sch. Cruc. Dresd. ab. a. 1539 sistuntur, Dr. 1672. 4.

c) Progr. Scholast. ed. Dr. a. 1678, 8. p. 97 sqq. *d)* in der Schul-Historie

P. II. p. 99 sqq. *e)* in Actis Scholast. ed. Lips. et Ien. a. 1742, Vol. II.

p. 169 sqq. *f)* in Notitia scholae Dresd. ante tempora Reform. Publ. d. 10.

Apr. a. 1742. *g)* Chr. Schoettgenii Opuscula Minora histor. Saxon. illustran-

tia Lips. a. 1767. 8. qui edidit, *h)* l. c. p. 309 sqq.

siue Ludimoderatores, vel, vt etiam audiuerunt, Magistri Sclolarium maxima, quae ipsi fuit propria, inuestigauit diligentia, et primo *Petrum Dresdensem*, quem in patria Ludimoderatorem egisse constans fuit traditio, silentio quidem praeterire duxit nefas; at eum Dresdensis scholae Rectorem siue Ludimoderatorem exiisse, grauibus adductus causis, certo adfirmare non audet. Chemnicii, et deinde Cygnae, scholas eum rexisse, certior est fama. Si coniecturae locus esset, forte crederemus, Petrum Dresdensem Dresdae quidem docuisse, at scholam non rexisse, et inde aliis scholis praefuisse. Sed in tanta rerum caligine distinctius id videre nec licet, nec studiosius inquirere lubet, quia potissimum a scopo nostro id videtur alienum. Vberius de alio Rectore scholae Dresd. disserit *Schoettgenius*, nempe de *Mag. Ludouico Goerzio* de Werdis sine Werdensi, quem vero ipsum adeundum esse sibi quilibet historiae amantior omnino credit; quare tantum exinde annoto, quod ab anno 1485 vsque ad a. 1488 huic muneri praesuerit. Mentionem porro iniicit *Schoettgenius* *M. Ioannis Knesmaert* Weyssenstatensis siue *Magistri* Weystadt, quem scholam a. 1513 rexisse legimus. Hunc sine dubio excepit *M. Georgius Doering*, Dresd. qui iam a. 1516 hic docuit. Nec multa dicenda esse de sequentibus scholae Dresd. Rectoribus ante annum 1539, quo emendatio sacrorum felicissime fuit peracta, opinor; sed nomina eorum a *Schoettgenio* eruta, hic alleganda esse omnino reor. Sunt vero, quae hic sequuntur: *Ioannes Scheffel*, *Kilian Kortschberger*, *M. Melchior Rwel*, *M. Matheus Hewfeler*, *M. Georgius Zieler* et *M. Pistoris*. Hos omnes ab anno 1516 hic Rectorum munus sustinuisse, e tabulis Senatus Dresd. Amplissimi demonstrauit; quo vero ordine, quibusue annis hi sat multi spartam hancce habuerint, qualesue se gesserint, vix de vno alteroue dicere potuit.

Hiscæ vero missis ad eos, qui scholam Dresdae, clariori luce donatae, et religionem puriorem et elegantiores docuerunt litteras,

me conuerto, vbi plurima scriptoribus iam laudatis me debere, denuo prae me fero, ne quis forte plagii me accusare queat. At simul non possum, quin ingenue confitear, *Ludouici* Historiam scholarum nonnulla continere, quae nec *Bobemus*, nec *Egenolfus* habent, adeoque *Schoettgenii* verba *i)*: tacet Godofredus Ludouicus in historia scholarum, qui noua nulla superioribus adiunxit; de silentio, quod Ludouicus seruauit in notitia scholae Dresd. ante tempora Reformationis, non vero, quod plane nulla alia noua adiecerit, esse intelligenda. Pandectas vero nostras scholasticas potissimum sum fecuturus, ex aliisque mox haec, mox illa adpersurus. Post sacra ita repurgata nominatur

I. *Magister Nicolaus Groe*: (qui latine *Caesius* dici voluit) *k)*. Quod multos doctos tunc vexauerit cupiditas, nomina sua vel latine exprimendi vel graece, res est decantatissima, atque, vt duo modo nominem, Reuchlini siue Capnionis & Philippi Melanchthonis exemplis clara. Caesium nostrum huius communis praeceptoris Germaniae, Melanchthonis, hac quoque in re pressisse vestigia, eo magis credendum est, quia ipsi fuit amicissimus; vt ex epigrammate L. 2. in eius obitum a Philippo conscripto coniciere licet. Ex hoc vero epigrammate a Ludouico inserto *l)* priores tantum et posteriores versus ideo hic addere liceat, quia nostri Caesii et gloria, et Philippi erga eum amicitia, sole meridiano clarius exinde elucescit. Ita vero ille:

Ergone supremis rapuit mors improba fatis

Te, CAESI, Aonii gloria magna chori? et tandem

Intererea, CAESI mihi dilectissime, salue,

Perpetuum salue, perpetuumque vale.

Cum

i) l. cit. p. 3. vt in Grundigii Opusc. Minoribus Schoettgenii etc. p. 300 indicatur.

k) quae verba sunt Schoettgenii e Tabulario Senatus Dresd. l. cit. *l)* l. c.

p. 111 sq.

Cum eius cura, teste Philippo, fuisset, corda docendi iuuenilia, et Christi multiplicandi gregem, cumque ab anno 1540 vsque ad a. 1558 Rectoris prouinciam administrasset: die indicati anni vicefimo quinto mensis Februarii, in fastis Matthiae sacro, ex sectione dexteri cruris, laborantis isto malo, quod Medici *σφάκελον καὶ νέκρωσιν*, latini siderationem appellant, hanc in terris vitam clausit. Quot vero annos attigerit, certo quidem conicere non possumus: interrim tamen eum non iuuenem, sed virili aetate gaudentem rebus ereptum fuisse humanis, vel exinde videretur coniciendum, quia Melanchthon arctissima eum complexus est amicitia, et quia amicitiam potissimum aequales aetate coniungere nouimus.

II. In indice Rectorum scholae nostrae inuenitur *M. Tobias Moestelius*, qui e Tabulario Senatus a Schoettgenio appellatur *M. Tobias Mostell*. De patria eius disceptari posset, si Pandectis nostris fidem hac in re habere vellemus, quae eum Weidensem appellant, cum tamen Egenolfus et Ludouicus eum Plauiae attribuant, quibus accessit etiam Schoettgenius, nostris Pandectis qui adscripsit: *M. Tobias Moestelius Weidensis, al. Plauiae Variscus*; qua de re etiam Oertelius est consulendus *m*), qui Moestelium natu Plauienssem vocat, et ipsi laudem pii, christiani, humani et sinceri viri tribuit, et rem praeterea omni dubio ferme eximit. Quod si vero non esset, lis tamen haec quantulacunque facile componi posset, si pluribus quidem calculum adiceremus, et Plauienssem diceremus, licet forte fuerit Weidensis, quoniam pago vel oppido ignobiliori prognati plerumque vrbi nobiliori et vicinae vindicantur; vti verbi causa illustres *Pufendorffii*, in pago Floeha nati, nonnunquam et ipsi se Chemnicenses subscripserunt, quod ipse ex libello Esariae Pufendorffii adhuc adulescentis probare possem, sed et ab aliis ita sunt denominati, licet plu-

m) in der Historie der Plauischen Superintendenten p. 27 sq.

plurimos veram ipsis attribuere patriam probe habeam cognitum. Moestelium hunc Virum fuisse, non vulgari eruditione, eloquentia et morum grauitate praestantissimum, non solum omnes testantur, sed eiusdem eruditio ex eo etiam probari potest, quia, vt *Egenolfus n)* et ex eo *Ludouicus* adserit *o)*, ex academia Virebergenfi, vbi studiorum caussa plures annos vixerat, ad scholae gubernationem, suafu ac confilio Philippi Melanchthonis, a. 1558 est euocatus. Idem exinde confirmatur clariffime, quod, cum octo fere annos scholae praefuiffet, ad alia grauiora munera fuit adhibitus, quoniam, vt *Schoettgenius* docuit *p)*, Dresdae a. 1566 Poligraphus, fequenti vero et Senator fuit constitutus, mox vero a. 1568 iuffu et auctoritate immortalis Augufti, Principis Electoris Saxoniae, Lipfiam, ad capeffendum munus Protonotarii in fuprema Electorali Curia, est accitus. Huius quoque rei tunc plura extiterunt exempla, et plures viros, in fchola qui aliquamdiu defudarunt, vita fcholastica relicta, alia, quae dicuntur politica fuae ciuilia ornaffe munera, hiftoria copiofe euincit litteraria. In cauffas vero huius mutationis inquirere multis, qui labor alioquin foret fatis iucundus, aut ad exempla plura prouocare, nec libet, nec licet. Vnicum exemplum a fchola noftra non alienum, nempe *Ioannis Scheffellii*, ficco tranfire nequeo pede, qui ab a. 1526 fcholam noftram rexit *q)*, poftea vero Lipfiam fe contulit, ibique luris vtriuſque Doctore et Profefſoris publici munere cum laude functus, a. 1542 in Senatum eiusdem vrbs cooptatus, nec non Syndici, poftea a. 1547 Confulis dignitate auctus, demum a. 1554 aetatis LII naturae debitum reddidit. Ad alios fcholae noftrae Rectores nunc est properandum, de quorum vero nonnullis paucula tantum me inueniffe non diffiteor, quae tamen plane praeterire nefas foret. Prodeat ita

III. M.

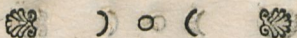
n) et *o)* l. cit. *p)* in Animaduersionibus Pandectis noſtris adiectis. *q)* quae verba ſunt Schoettgenii in Notit. ſch. Dresd. apud Grundigium p. 306.

III. M. *Ioannes Purgoldus*, qui, vt Pandectæ et ex iis alii referunt, ex oppido Henichen, prope Vitebergam sito, fuit oriundus, quo et deuo, vt fertur, ad Pastoris munus abiit, functus officio Rectoris per quinquennium. Hic aequè ac quatuor sequentes munus Rectoris non diu gesserunt, sed aut sponte alio abierunt, aut ab officio fuere remou. Vltimæ rei causam fuisse turbas Crypto-Caluinianas, tunc Saxoniam concutientes, constat: num vero et priores tres, eadem causâ moti, hanc spartam reliquerint, dum nempe turbas illas iam tum si non sæuissæ, certe tamen serpsisse, nouimus, an status scholæ tunc non fuerit optimus^{s)}, ipsique ideo spartas meliores minusque periculosas ambierint, conuicio quidem, at non certo adfirmo. Propero nunc ad

III. M. *Fridericum Zorlerum*, de quo Pandectæ nostræ, et qui eas sequuntur, non nisi pauca enarrant. Quare primo ad *Andr. Molleri* Theatrum Chronicon Freibergensè confugio, et ex eo^{f)} sequentia annoto. Fuit is Kittingensis siue Kitzingensis Francus, vir celebris et in re scholastica versatissimus, qui per annos viginti tres scholæ Freibergensis ante ConRector, et Apellis (siue Apellii) Rectoris collega, per decem annorum spatium, nempe ab a. 1571 vsque ad a. 1581 Rectoris Dresdensis munus tuitus est. Postea Freibergam suam dilectam reuersus iam sexagenarius, Rectoris munus ibidem, licet per quinque tantum annorum spatium, ornauit, dum, quæ muneris ratio exegit, bene est exsecutus, laudemque reliquit non exiguam. Dresdæ quoque eundem laude boni Rectoris floruisse, inde non variis auguror coniecturis. Alia de eo notanda exhibet monumentum eius sepulcræ in Ecclesia Primaria Freibergensi conspiciendum, quod ita se habet: Celeberrimus Vir M. Fridericus

^{s)} Status scholæ quinam tunc fuerit, vide trium Concionatorum Examen Examinis Pieriani, p. 223 sq. ^{f)} P. I. p. 306 sq.

dericus Zorlerus, Kittingensis Francus, Witebergae in sinu Pauli Eberi Theologi Clariss. enuritus et inde a Phil. Melanchthone Freibergam missus, Scholarum Dresd. X. Freiberg. XXIX annis Moderator fideliss. in actu et statione sua, cum pridie repugnantibus Collegis officio graui vocis contentione functus esset, obiit Anno M.D.LXXXVII Prid. Cal. Februar. Aetatis LXV. Sed et alia quaedam e M. *Christ. Frid. Freybergii*, Annaeae, cum viueret, Rectore Meritissimo ¹⁾, quin inseram, non possum. Praeter ea enim, quae iam e *Mollero* annotauimus, ipse nonnulla, quae memorentur, omnino digna, nobis scripta reliquit; quod nempe Paulus Eberus Kitzingenfis Kitzingensem illum amauerit, et Melanchthon eum Freibergensibus commendauerit, clarius profecto docet. Certiores quoque nos facit, cur Dresda denuo Freibergam redierit, ab inimicis nempe, licet etiam patronis non caruerit, exagitatus, qua de re ipse etiam abiens cecinit:

Christe vocas, homines me extrudunt rite vocatum,

Ergo alacris capio munera laeta scholae.

Periculum, quod Freiberga Dresdam abiens subiit, nec non illud, quod dira pestis a. 1564 ipsi familiaeque minata est, viri huius eruditionem singularem, matrimonium nouemque liberos, nec non inde prognatos posteros vberius exponit *Freybergius*; quae omnia tantum strictim perstringo, plura cognoscere cupientibus, vt ipsum adeant *Freybergium*, suadens. In ferie Rectorum scholae nostrae *Zorlerum* exceptit

V. M. *Bernhardus Heroldus*, qui, vt Pandectas nostras *Schoettgenius* emendauit, Rector ante Pegauiensis huc concessit, et per annum modo officio functus est, quo elapso officium sponte, sine dubio grauibus caussis motus, resignauit, et Martisburgum ad Rectoris munus capessendum rediit. Offert se mihi nunc

VI. M.

¹⁾ in Programm. de M. Friderico Zorlero edito, Dresd. 1741.

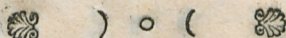
VI. M. *Bartholomaeus Rulichius*, Lommacenſis Miſnicus, primo Collega ſcholae illuſtris ad Muldam, et Dreſdae Reſtor deſignatus a. 1582. Sed munere ſcholaeſtico, integro triennio nondum exacto, ſe abdicauit, et coetui Dei puriori grauiffimè inferuit, vti nunc paullo copioſius e Lexico Eruditorum Ioecheriano v) indicabimus. Pirmam nempe conceſſit, Praeſulis ſacrorum munus ibi tuiturus, poſtea vero Lipſiam, Archi-Diaconi in aede a S. Nicolao denominatà munus ſuſcipiens, et tandem Auguſtam Vindelicorum, Paſtoris et Senioris eccleſiae euangelicae ad finem vſque vitae, qui d. 22. Febr. 1626 contigit, cum annum aetatis ageret ſeptuageſimum primum, munere ſtrenue ibi functus. Quanta vero vitae ſatietas illum, muneribus grauiffimis defatigatum, et futurae meliorisſque cupiditas ceperit, e verbis Simeonis, quae moribundus emiſit: Domine, nunc dimittis ſeruum tuum in pace; facillimum eſt iudicatu. Quod euangelicae religioni vere atque ſincere fuerit addictus, ex nonnullis ſcriptis eius, quae *Ioecherus* loco mox laudato nominat, dilucide eſt videndum. Duo nunc ſequuntur, quos turbae Crypto-Caluiſtiana, vti certiffime conſtat, hinc eiecerunt; et primus quidem innocens, alter vero non ſine culpa Dreſda migrare iuſſus eſt. Prodit nempe

VII. M. *Michael Rackelmannus*, Weida Variſcus, de quo noſtrae Pandeſtae ſcholaeſticae, et cum iis Enegoſtus et Ludouicus, haec referunt. Reſtor factus eſt a. 1585, et officio praefuit triennium vſque ad a. 1588. Nam eo anno fatali quodam malo a Caluiniſtis pulſus in exilium ire coactus eſt, ex quo tamen poſt paucorum annorum decurſum reuocatus in ſchola illuſtri Miſenae prouinciam Con-Reſtoris adminiſtrauit. Sed optime *Ioannes Henricus von Seelen* adnotauit x), quod Rackelmannus, Dreſda eiectus, per

b 2

qua-

v) Edit. 1751. P. III. p. 2308. x) in Athenis Lubec. P. III. p. 205 ſq.

quatuor fere annos munus Rectoris in Atheneo Lubecensi sustinuerit. Quae vero fuerint causae, ob quas abdicare se Rectoratu, teste Bangerto, necesse habuerit, et a. 1593 d. 9 Febr. hinc in patriam concesserit, non audet dicere. Bene vero eum res suas Lubecae gefisse, non obscure euincit, plura de eo refert, et ex eius discipulis duo principes Theologos Lutheranos prodiisse, nempe Fridericum Balduinum, quem Dresdae, et Henricum Hoepfnerum, quem Misensae instituit, et tandem a. 1609 diem obiisse supremum, locus Seelenii laudatus indicat, ad quem, breuitati studens, prouocor. Alter vero, de quo mox sum locuturus, exilium non innocens sustinuit, sed sua sibi culpa contraxit. Est iste

VIII. M. *Casparus Ianicius* aut *Ianitijs*, vel, quae Schoettgenii verba sunt, al. *Iancke* vel etiam *Ienichen*, Budissinus. Eodem Schoettgenio duce huncce primo, nempe a. 1582 ConRectoris in patria, a. 1584 Poligraphi Loebau. a. 1586 Rectoris Lauban. a. 1587 Rectoris Zittauensis munia sustinuisse, commemoror, licet Ludouicum in nonnullis alia prodidisse y), probe habeam perspectum. Cur vero dicatur in Pandectis nostris ex schola Camentiana huc euocatus, indagare non potui. Quicquid demum sit, fuit in Rackelmanni, purioris doctrinae amantis, ideoque hinc abire iussi, vocatus locum, sed administrandae huius prouinciae non diu ipsi fuit potestas. Anno enim 1591 CHRISTIANO I. Principe Electore Serenissimo, praematura morte abrepto, magna rerum mutatio, vt cuilibet est notissimum, contigit, turbaeque illae fuere sepultae. Ianitijs itaque, qui Caluinianorum profitebatur religionem, ab officio remotus, et vrbe exire intra menstruum spatium iussus est. Quo vero deinde se contulerit, qualibus fatis iactatus fuerit, et qualem vitae exitum habuerit, me nusquam reperisse, adeoque plane

y) l. c. P. II. p. 86 in Indice Rectorum Zittau.

plane ignorare, profiteor. Cum per tres et triginta annos Rectores scholae nostrae extitissent septem, quorum nonnulli turbis Saxoniam infestantibus, sine dubio, ut hinc abirent, fuere compulsi; laetioribus nunc temporibus plurimi diutius hic perstiterunt, et non, nisi morte abrepti, muneri suo valedixerunt. Est eorum

VIII. M. *Tobias Simon*, Dresdensis, qui primo in schola patriae fuit ConRector: quam diu vero hancece ornauerit spartam, e nostris non liquet Pandectis, anno nimirum, quo illum capeffit, deficiente. Hoc certum est, eum, in Ianitii electi locum cum a. 1591 Rector fuisse constitutus, hoc solo munere per 32 et quod excurrit annos fuisse functum; licet Ioecherus vtrique muneri ipsius circiter tres et triginta annos tribuat 2). Hoc vero falsum esse exinde liquet, quia d. 8 Ianuar. a. 1624 e vita excessit, nisi forte ConRectoris partes vnum tantum alterumue mensem sit tuitus. Virum eum fuisse omnimoda eruditione, morum integritate vitaeque gravitate clarissimum, testantur omnes. Inter scripta eius potissimum floret laude Oratio de Dresda munitissima et ob aulam Illustriss. et Potentiss. Electorum et Ducum Sax. celebratissima, ed. Dr. a. 1622 4. pl. 5. nec non ei. Oratio de praecipuis beneficiis, huc usque in scholam Dresdensis a Deo collatis, 4. Dresd. a. 1619 pl. 3. a). Tandem, quae nostris Pandectis scholasticis, et ni fallor ad *Egenolfo*, sunt adscripta, hic praeterire nefas duco. Huius filius, sic ait, fuit M. Eusebius Simon, Diaconus Dresd. ab a. 1624 usque ad a. 1643. vid. Weckii Chronic. p. 229. Nepos ex hoc filio Ioannes Simon, S. S. Theol. Licentiatus, Pastor Kirchhaynensis et Superintendens Dobrilucensis per annos 23. Eius vitam descripsit Dn. D. Goezius

b 3

in

2) Lex. Erudit. ed. a. 1751 P. III. p. 607 a) Caratus hanc orationem perlegens, Bohemum, seriem omnium scholae nostrae praecceptorum conscribentem, nostrum Simonem habuisse ducem, vidi.

in Schediasmate von den zerstreuten Dresdnern p. 125 sq. obiit a. aetatis 69, Christi vero 1701. Pronepotes huius filii 1) M. Eusebius Simon, design. Diaconus Afranus, sed qui ante initum officium hic obiit Dresdae 1693. 2) Dauid Simon, I. V. D. et Aduocatus in Ducatu Coburgico. Tandem his nouem vnum adhuc adiciio, nempe

X. *Georgium Hausmannum*, Mitweidensem. Fuit is Poeta Caesareus, isque latinus non inelegans, qui primum in schola patriae aliquamdiu vt ConRector *b)*; deinde in schola Freibergensi a d. 15 Ianuar. a. 1619 vt Collega Tertius *c)* et ab a. 1624 in nostro Cruciano tanquam Rector inclaruit, et d. 28 Ianuar. a. 1639 obiit, cum officio huic annos ferme quindecim praefuisset *d)*. Scripsisse eum flores de quatergeminis areolis Horti euangelici, versibus graec. lat. et germanicis, nec non laudem posthumam Gustau Magni Suecorum Regis, et denique magnum pietatis mysterium, didicimus e Ioechero *e)*.

Hic finem vt huic imponam scripto, cogit me satis magna adhuc notandorum copia, dum quinque Rectores, *Bobemus*, *Egenolfus*, *Gelenius*, *Schoettgenius* atque *Kretzschmarus* supersunt, de quibus vero, Deo iuuante, alia occasione sum scripturus.

Nunc autem, quid scribendi ansam mihi suppeditauerit, potissimum est subiiciendum. Septem nempe Iuuenes, qui non leuem spem prae se ferunt aut eam certo pollicentur, honestam e ludo nostro missionem efflagitantes, et crastina luce publice dicturi, PATRONORVM atque FAVORVM pie Colendorum exoptatam

b) v. Ioecherum, Lex. Erud. P. II. p. 1409. *c)* Mollerii Chron. Freib. P. I. p. 318.

d) v. de eo Hermannii Chron. Mitweid. p. 220. *e)* l. cit.

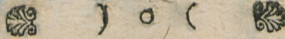
fam praesentiam vt exorem, non immerito a me postulant. Dicturi vero sunt hoc ordine, et quidem breuitate inprimis suas orationculas commendaturi, Nemp̄e

- I. IO. SAMVEL DACHSELT, Falckenberg. quid sit amor, latine exponet.
- II. ADAM. MARTIN. KRAEMER, Ruhland. de amore diuino, et debito et vili, lat. loquetur.
- III. ADOLPH. GVIL. BVRCKHARDT, Radeburg. iustum sui amorem carmine germanico describet.
- IIII. CAR. GODOFR. HÜBLER, Zschopau. de amore patriae, regnorum rerumque publicarum fulcro, verba latina faciet.
- V. IO. CHRISTOPH. CAR. KIESSLING, Brandis. de amore, familias et stabiliēte et confirmante, graece edisseret.
- VI. CAR. DAVID ACKERMANN, Ruhland. de amore, quem iis, qui beneficia nobis exhibuerunt, ^{ferre} debemus, et
- VII. IO. CAR. GOTTLÖB HOFFMANN, de amore nec inimicis denegando, latinus habebunt sermones.

Quibus absolutis BVRCKHARDVS suo et commilitonum nomine PATRONIS et scholae valedicet, et IO. CHRISTIAN. TEVCHER, Magn. Dittmannsdorff. abeuntibus latinis versibus bona quaeuis apprecabitur.

Vt vero MAGNIFICVS noster EPHORVS, AMPLISSIMVS SENATVS, *summe Reuerendi Ecclesiae* MINISTRI, et omnes
pie

AR Ya 3330

die *Deuenerandi* scholae nostrae PATRONI atque AMICI hos
Iuuenes crastina luce, audita hora pomeridiana secunda, locoque
consueto, benigne et amice audire, de nostraeque gratae mentis
studio certi esse velint, omni, qua possum, animi contentione *Illos*
obtestor atque enixe rogo. P. P. Dresdae, d. III. Maii a. r. f.
CLCCLXX.

II. ADAM MARTIN. KRAEMER, Ruhländ. de amore diuino
III. ADOLF CARL B. ...
IV. CARL GÖTTLICH ...
V. LO. QUAE ...
VI. CARL DAVID ...
VII. LO. CARL GÖTTLICH ...
Quibus obsequia ...
PATRONIS et ...
cuius ...
VI. VERO MENTIS ...
SENATVS, ...
pis

n.

os
te
tis
los
f.

Pon Ya 3330, QK

ULB Halle 3
004 703 162

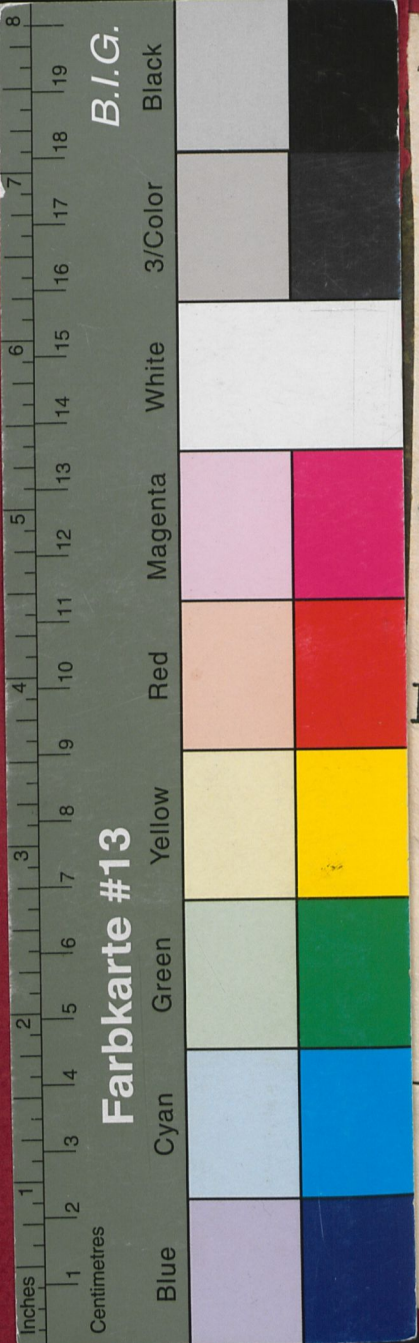

f

v. d. n.

SE
M
n.

B.I.G.

Farbkarte #13

h. 76,44.

Ya
3330

DE RECTORIBVS SCHOLAE NOSTRAE CRVCIANAE
PRIMA VICE SCRIBIT

ET VT

ACTVM VALEDICTORIVM

SEPTEM IUVENVM SPEM NON LEVEM PRAE SE FERENTIVM
AVT CERTO POLLICENTIVM

D. IIII. MAII A. R. S. MDCCCLXX

HORA II. POMERIDIANA AVDITA

MAGNIFICVS EPHORVS PRAECELLENTISSIMVS
AMPLISSIMVSQVE REIPVBLICAE DRESDENSIS
SENATVS SVMME REVERENDI ECCLESIAE
MINISTRI

NEC NON OMNES

PATRONI FAVTORES ATQVE AMICI
SCHOLAE NOSTRAE PIE DEVENERANDI
ATQVE HONORATISSIMI

BENEVOLE PRAESENTIA SVA CONDECORARE
VELINT

OMNI OPERA ROGAT ET HONORIFICIS
VERBIS INVITAT

DANIEL TRAVGOTT MÜLLER

RECTOR SCHOLAE CRVCIANAE.

DRESDAE

TYPIS HARPETERIANAE VIDVAE.